

Туй като рече ти поздрави Главка и отиде въ градината за да полѣ цвѣтъята.

— Горката Недя, рече въ себеси Главкѣ, като я гледаше да отива, голѣмо е твоего злополучіе! не виждашъ земята, нито слънцето, нито морето, нито звѣздытъ; не виждашъ нито моята Иона.

Послѣдната тѣзи дума докара на ума на Главка сладостното въспоминаніе на минжлата нощъ, но Клодій който доде побърка му размисленіята. Трѣба да забѣлжимъ че Аоняниниѣтъ, който бѣше вече повѣрилъ на Клодія първата си срѣща съ Иона и възбуденото въ него отъ нея чувство, не рачаше сега нито името ѣ да помене предъ него; толкози можн да распали любовта му минжлата вечеръ; той видѣ Иона очарователна въ хубоститѣ ѣ и непорочна посрѣдъ веселитѣ и развратены млади на Помпей, видѣ колко бѣ тя привѣтлива, колко искусно поддържаше веселбата въ този аристократическій кръгъ, като налагаше въ сжщото време почитаніе и приличіе и обуздаваше наклонната имъ къмъ матеріалността натура, и въ противоположность на баяята за Цирка преобразяваше скотоветѣ на челоуѣцы чрезъ вълшебната сила на душевниѣтъ си дарованія и на ума си.

Нѣкои отъ тѣхъ, поматеріалисты, като не можахъ да уразумѣйтъ силата на душата ѣ, оставахъ очудены предъ вълшебството на нейниѣтъ прелести; а други, лишены отъ поетическо чувство, насаждавахъ са поне отъ слушаньето на мелодическія ѣ гласъ. Като гледаше Главкѣ Иона, посрѣдъ таквази атмосфера, непорочна и животворяща сичко около нея, осѣти първий, може бы, пжть, сичко което можеше да му вдѣхне неговата природа; той разумѣ колко сж были недостойны за чиститѣ му помислы досегашниѣтъ му другари и веселбы; стори му са че една черна завѣса са махнж отъ-предъ очитѣ му, и измѣри пространството между себеси и другаритѣ си, което до тогасъ са покрываше отъ мъглата на разврата; и дърскостыта която го насърчи да хвърли око на Иона принуди го да подигне ума си къмъ повъзвышенъ кръгзоръ. Той осѣти че призваніето му отъ сега о да са възвышава надъ другытъ. Ето защо той не можаше да произнесе предъ единъ простъ и обыкновенъ челоуѣкъ онуй име, което звянтѣше армонически въ живото му въображеніе. Иона не бѣше вече заради него привлекателната дѣвица, която едно време бѣше видѣлъ, тя не бѣше вече едно просто пріятно въспоминаніе; Иона бѣ вече царица, богыня на душата му. Кой не познава по опытъ туй чувство? . . . който го не познава той нито веднажъ е залибвалъ.

Когато слѣдователно Клодій поменж въсторженно за хубоститѣ на Иона, Главкѣ съ упорство и отвращеніе си мисляше какъ смѣхж